

תת"ע 10580/12/19 - אמנון פת נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 10580-12-19 מדינת ישראל נ' פת
תיק חיצוני: 61210228096

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	אמנון פת
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 6.1.2020.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 61210228096 המייחס עבירות של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף שפקע ביום 15.3.2011 בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 10.11.2019.

ביום הדין לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 18 חודשים, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 3,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש הודה כי ההזמנה לדין נמסרה לידיו אך לטענתו לא התייצב לדין מאחר שההזמנה לדין אבדה לו. לטענת המבקש אין ביכולתו לשלם הקנס שהושת עליו וכי רישיון הנהיגה שלו משמש אותו לפרנסתו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש קיבל זימון כדין והוא אינו מכחיש זאת, אולם טען כי שכח את מועד הדין. לטענתה, ששכחה או בלבול לא מהווים סיבה מוצדקת לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם. משכך, המבקש לא הצביע על נסיבות בהן לא התייצב למועד הדין מסיבות שאינן תלויות בו וכן לא קיבל את אישור בית המשפט להיעדר מהדין.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי

ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש קיבל לידיו את ההזמנה לדין וכתב האישום ואישר קבלתם בחתימת ידו ביום ביצוע העבירה. המבקש לא כפר בקבלת ההזמנה לדין לידיו, אולם טען כי לא התייצב לדיון מאחר שההזמנה לדין אבדה לו.

בהתאם להלכה, שכחה של הדיון לבדה, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

הנאשם איבד לטענתו את ההזמנה ועל אף זאת לא טרח לברר את מועד הדיון אליו הוזמן.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו ולא טען כי רישיונו היה תקף במועד ביצוע העבירה.

על פי כתב האישום רישיונו של המבקש פקע בשנת 2011. המבקש לא הוכיח כי מאז פקיעתו חודש הרישיון ומשמש לפרנסתו. כמו כן, הבקשה אינה נתמכת בתצהיר או אסמכתאות ביחס למצבו הכלכלי.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין שייגרם למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

לפנים משורת הדין ולאור טענת המבקש בדבר מצבו הכלכלי, מורה על ביטול תוספת פיגורים ותשלום הקנס ב-10 תשלומים חודשיים החל מיום 7.4.20.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ג' שבט תש"פ, 29 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.